

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 448/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom, Janka Kráľa 7, Banská Bystrica, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 Co 14/2022-350 z 29. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie a tiež uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 C 49/2017-372 z 10. júna 2022 zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou 30. januára 2015 domáhal voči žalovanej zaplata 15 400 eur s prísl. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) platobným rozkazom č. k. 9 C 32/2015-12 z 5. marca 2015 uložil žalovanej do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatiť sťažovateľovi 15 400 eur spolu s úrokom z omeškania 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 16. januára 2015 do zaplata a uhradiť trovy konania vo výške 924 eur alebo v rovnakej lehote podať odpor. Žalovaná následne podala

odpor proti platobnému rozkazu s tvrdením, že nárok sťažovateľa je neopodstatnený a žiada návrh zamietnuť. Okresný súd odpor žalovanej proti platobnému rozkazu odmietol uznesením č. k. 9 C 32/2015-21 zo 14. mája 2015, ktoré bolo potvrdené uznesením krajského súdu č. k. 16 Co 661/2015 z 29. júla 2015. Pretože sťažovateľ disponoval právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, uplatnil si 13. októbra 2015 priznaný nárok v rámci exekučného konania. Žalovaná súčasne podala proti uzneseniu krajského súdu č. k. 16 Co 661/2015 z 29. júla 2015 dovolanie. Napriek podanému dovolaniu však okresný súd ako súd exekučný zamietol návrh žalovanej ako povinnej na odklad exekúcie. Žalovaná uhradila 30. novembra 2015 vymáhaný nárok v sume 19 158,71 eur. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 2 Cdo 201/2016 z 26. septembra 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) zrušil uznesenie súdu prvej inštancie zo 14. mája 2015 aj uznesenie krajského súdu z 29. júla 2015, ktorými bol odmietnutý odpor proti platobnému rozkazu, s odôvodnením, že odpor podaný žalovanou demonštruje jej nesúhlas s uložením povinnosti zaplatiť sťažovateľovi peňažné plnenie a nemožno tento odpor považovať za odpor bez odôvodnenia vo veci samej. Po vrátení veci bola vec na okresnom súde zapísaná pod novú sp. zn. 9 C 49/2017. Žalovaná súčasne podala žalobu o zaplatenie sumy 19 158,71 eur z titulu bezdôvodného obohatenia, v danom konaní sťažovateľ vystupuje ako žalovaný a je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 24 C 5/2018. Okresný súd vydal 17. apríla 2018 uznesenie č. k. 24 C 5/2018-31, ktorým toto konanie prerušil do právoplatného skončenia konania sp. zn. 9 C 49/2017. Dňa 27. septembra 2018 vzal sťažovateľ žalobu späť z dôvodu vysloveného predbežného názoru okresného súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu na zmenenej žalobe, ako aj z dôvodu hospodárnosti konania, keď vzhľadom na úhradu pôvodne žalovanej pohľadávky bude o opodstatnenosti totožného nároku rozhodovať súd v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 5/2018. Na základe uvedeného okresný súd uznesením č. k. 9 C 49/2017-215 zo 4. októbra 2018 konanie vo výroku I zastavil a vo výroku II určil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Krajský súd uznesením č. k. 17 Co 309/2018-245 z 29. novembra 2018 vo výroku I zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal, a to tak, že sťažovateľ je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov prvoinštančného a dovolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania. Vo výroku II zaviazal sťažovateľa na náhradu trov odvolacieho konania žalovanej v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania. Uznesením okresného súdu č. k. 9 C 49/2017-263 z 11. júla 2019 bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške 5 902,63 eur.

3. Na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 2/2021-62 z 30. novembra 2021 (ďalej len „nález“) tak, že uznesením krajského súdu č. k. 17 Co 309/2018-245 z 29. novembra 2018 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a predmetné uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení predmetného nálezu ústavný súd uviedol, že je nepochybné, že sťažovateľ svojím dispozičným úkonom, späťvzatím žaloby, zavinil zastavenie konania, pričom k späťvzatiu určovacej žaloby nepochybne nedošlo pre správanie žalovanej. Napriek uvedenému bol však ústavný súd toho názoru, že s ohľadom na špecifické okolnosti daného prípadu by bolo zjavne nespravodlivé, ak bola povinnosť náhrady trov konania uložená výlučne sťažovateľovi. Okresný súd aj krajský súd pri posudzovaní žalovanou

podaného odporu proti vydanému platobnému rozkazu zjavne pochybili, pričom v dôsledku týchto pochybení im bola vec vrátená dovolacím súdom, avšak až po plnení žalovanej sťažovateľovi v rámci exekúcie (keďže do rozhodnutia najvyššieho súdu mal sťažovateľ právoplatný exekučný titul), čím došlo k vzniku špecifickej situácie v predmetnom konaní. Ústavný súd vytkol krajskému súdu, že v uznesení z 29. novembra 2018 nijakým spôsobom nereagoval na argumenty sťažovateľa vo vzťahu k uplatneniu § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a to pokiaľ ide o uvedené pochybenia okresného a krajského súdu a následnú obranu žalovanej voči týmto pochybeniam, keď prevažná väčšina zo súvisiacich trov konania predstavovala najmä súdny poplatok spojený s podaním mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu krajského súdu, na ktoré sťažovateľ nemal žiadny vplyv. Ústavný súd tak nepovažoval za spravodlivé, aby vzhľadom na okolnosti prípadu bol sťažovateľ povinný nahradiť aj tieto trovy konania vrátane súvisiacich trov právneho zastúpenia. Podľa presvedčenia ústavného súdu krajský súd celkom opomenul špecifické okolnosti daného prípadu a vopred rezignoval na ich priliehavejšie posúdenie pri rozhodovaní o trovách konania, preto uznesenie z 29. novembra 2018 o nároku na náhradu trov konania vyhodnotil ako neprimerané a nezodpovedajúce spravodlivému usporiadaniu veci medzi stranami sporu.

4. Po vrátení veci na ďalšie konanie zo strany ústavného súdu krajský súd uznesením č. k. 17 Co 14/2022-350 z 29. marca 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) opätovne rozhodol tak, že uznesenie súdu prvej inštancie zo 4. októbra 2018 v druhom výroku, ktorým žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal, zmenil tak, že sťažovateľ je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov prvoinštančného konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 9 C 32/2015 a sp. zn. 9 C 49/2017 a odvolacieho konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 16 Co 664/2015 a sp. zn. 17 Co 309/2018 v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania. Vo výroku II žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči sťažovateľovi nepriznal a vo výroku III rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zároveň výrokom IV zrušil uznesenia okresného súdu č. k. 9 C 49/2017-263 z 11. júla 2019 a č. k. 9 C 49/2017-305 z 25. mája 2020 o výške náhrady trov konania.

5. Po vydaní napadnutého uznesenia krajského súdu rozhodol okresný súd uznesením č. k. 9 C 49/2017-372 z 10. júna 2022 o výške náhrady trov konania tak, že sťažovateľa zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 2 587,26 eur a zaplatiť ich do rúk právneho zástupcu žalovanej do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Krajský súd nedostatočne reflektoval nálezh ústavného súdu, keď napriek usmerneniu ústavného súdu zaviazal sťažovateľa na náhradu trov konania, ktoré neboli ním zavinené, ale tak, ako konštatoval ústavný súd, vznikli v dôsledku pochybenia okresného súdu, ako aj krajského súdu. Sťažovateľ je toho názoru, že nezavinil nielen trovy dovolacieho konania, ale ani ďalšie trovy, ktoré boli spôsobené nesprávnym postupom súdu už v základnom konaní pri posudzovaní odporu, ako aj následnom odvolacom konaní. Pričítanie zavinenia sťažovateľovi aj za trovy vo vzťahu

k úkonom, ktoré nezavinil a tieto vznikli len v dôsledku nesprávneho postupu súdu a navyše pri zohľadnení jeho úspechu v spore, považuje sťažovateľ za nespravodlivé.

b) Skutočnosť, že žaloba bola podaná dôvodne, je preukázaná tým, že v súvisiacom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 24 C 5/2018 súd žalobu žalobkyne [REDACTED] o vydanie bezdôvodného obohatenia (okrem iného aj sumy 15 400 eur, ktorú uhradila sťažovateľovi na základe exekučného titulu vydanom v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 32/2015) právoplatne zamietol. Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd nezohľadnil tvrdenia sťažovateľa o tom, že žaloba bola podaná dôvodne a že bola vzatá späť z dôvodu úhrady nároku, ako aj z dôvodu prebiehajúceho súdneho konania o rovnakom nároku.

c) V danom prípade existovali dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP, resp. na postup podľa § 255 ods. 2 CSP, keď platobný rozkaz, ktorým bolo v celom rozsahu vyhovené sťažovateľovi, bol z procesných dôvodov zrušený uznesením najvyššieho súdu bez akéhokoľvek zavinenia sťažovateľa. Ani jedna zo strán sporu nebola v konaní úspešná, pretože žalovaná napriek úspechu v dovolacom konaní splnila žalovaný nárok (bez ohľadu na to, či dobrovoľne a nedobrovoľne) a sama následne iniciovala konanie, v ktorom o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo rozhodnuté právoplatne v jej neprospech. Vzhľadom na zánik pohľadávky uplatnenej v tomto konaní a súvisiace prebiehajúce konania (sp. zn. 24 C 5/2018) bola z dôvodu hospodárnosti konania žaloba vzatá späť, a teda z priebehu celého konania nemožno vyvodit', že by konanie bolo zastavené len pre správanie sťažovateľa.

d) Krajský súd sa opomenul zaoberať skutočnosťou, že na okresnom súde je ukončené konanie vedené pod sp. zn. 24 C 5/2018, v ktorom bol potvrdený právny dôvod vzniku pohľadávky, keď žalobkyňa nepreukázala, že by sa sťažovateľ, v danej veci ako žalovaný, bezdôvodne obohatil, a ktoré bolo taktiež dôvodom, pre ktorý v tomto konaní okresným súdom neboli trovy priznané ani jednej zo strán sporu, čo len potvrdzuje nesprávnosť napadnutého uznesenia.

e) Napadnutým uznesením krajského súdu bolo v dôsledku jeho arbitrárneho postoja k skutkovému a právnomu stavu opätovne zasiahnuté do práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie. Odvolací súd tým, že bez racionálnych dôvodov ignoroval špecifické okolnosti prípadu, a skutočnosť, že medzi sporovými stranami prebieha ďalšie súdne konanie o nároku na vrátenie čiastky vymoženej na základe neskôr zrušeného exekučného titulu v súvisiacom konaní, porušil právo sťažovateľa na presvedčivé súdne rozhodnutie, čím zasiahol do jeho ústavného práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením krajského súdu o nároku na náhradu trov konania z dôvodu jeho arbitrárnosti, nedostatočného odôvodnenia a nedostatočného reflektovania nálezu ústavného súdu, ktorým bol viazaný.

8. Sťažnostné námietky smerujú proti rozhodnutiu všeobecného súdu o trovách konania. V nadväznosti na to považuje ústavný súd za žiaduce poukázať v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako o integrálnej súčasť súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách

konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. III. ÚS 464/2015, I. ÚS 630/2017, I. ÚS 325/2022).

9. Po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel ústavný súd k záveru, že o taký prípad vo veci sťažovateľa nejde.

10. Z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že tento o nároku strán sporu na náhradu trov konania rozhodol tak, že na prvú fázu konania, ktorej rozsah vymedzil od začatia konania 30. januára 2015 do právoplatnosti uznesenia krajského súdu č. k. 16 Co 661/2015 z 29. júla 2015, t. j. do 24. septembra 2015, a následne po vrátení veci dovolacím súdom dňom zápisu obživlej veci na okresnom súde pod sp. zn. 9 C 49/2017 (14. decembra 2017, pozn.) až do právoplatnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu aplikoval § 256 ods. 1 CSP, keď bol toho názoru, že sťažovateľ tým, že po zmene žaloby o zaplatenie peňažnej sumy s príslušenstvom na žalobu o určenie, že jeho pohľadávka na zaplatenie uvedenej peňažnej sumy s príslušenstvom a trov exekúcie od žalovanej zanikla jej splnením v rámci exekučného konania, vzal žalobu späť, zaviniel zastavenie konania. Na ďalšiu samostatnú fázu konania, ktorú predstavuje dovolacie konanie proti uzneseniam okresného súdu a krajského súdu o posudzovaní odporu podaného žalovanou, krajský súd aplikoval § 257 CSP, keď, rešpektujúc názor ústavného súdu vyjadrený v náleze, uviedol, že nie je spravodlivé uložiť sťažovateľovi povinnosť nahradiť žalovanej aj tie trovy konania, na vznik ktorých nemal žiaden vplyv z dôvodu, že tieto vznikli pochybením okresného súdu a krajského súdu pri posudzovaní žalovanou podaného odporu proti platobného rozkazu.

11. V danom prípade bol krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v náleze č. k. III. ÚS 2/2021 z 30. novembra 2021, v zmysle ktorého ústavný súd nepovažoval za spravodlivé, aby vzhľadom na špecifické okolnosti prípadu (pochybenia okresného súdu a krajského súdu a v ich dôsledku vrátenie veci dovolacím súdom, avšak až po plnení žalovanej sťažovateľovi v rámci exekúcie) bol sťažovateľ povinný nahradiť aj trovy konania spojené s podaním mimoriadneho opravného prostriedku žalovanou, teda súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia v dovolacom konaní, ktoré bolo vyvolané v dôsledku pochybenia okresného súdu a krajského súdu a na ktorých vznik nemal sťažovateľ žiaden vplyv.

12. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že toto plne zodpovedá a reflektuje uvedený právny názor vyslovený v zrušujúcom náleze ústavného súdu, ktorým bol krajský súd viazaný, a teda námietku sťažovateľa v tomto smere bolo potrebné vyhodnotiť ako neopodstatnenú.

13. K námietke sťažovateľa, v zmysle ktorej sa krajský súd nezaoberal tou skutočnosťou, že v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 5/2018 bol potvrdený právny dôvod vzniku sťažovateľom uplatnenej pohľadávky, čo preukazuje dôvodnosť ním podanej žaloby, ústavný súd uvádza,

že sťažovateľ opomína, že v čase späťvzatia jeho žaloby už nebolo predmetom konania zaplatenie finančnej čiastky, ale určenie, že pohľadávka sťažovateľa zanikla jej splnením, pričom dôvodnosť takto formulovanej žaloby okresný súd spochybnil, keď vyslovil svoj predbežný názor o nedostatku naliehavého právneho záujmu na takto zmenenej žalobe. Ústavný súd zároveň uvádza, že krajský súd objasnil, že v časti, ktorej za určujúci považoval konečný výsledok sporu, neboli podľa jeho názoru naplnené dôvody na aplikáciu § 257 CSP, a to aj vzhľadom na priebeh súdneho sporu, keď sťažovateľ mal už v novembri 2015 vedomosť o tom, že žalovaná platobným rozkazom prisúdenú sumu vrátane trov súdneho a exekučného konania uhradila 30. novembra 2015, no napriek tomu po vydaní uznesenia najvyššieho súdu a začatí konania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 24 C 5/2018 dňom 2. marca 2018 sa rozhodol pokračovať v súdnom konaní sp. zn. 9 C 49/2017, v ktorom žalovanej vznikali ďalšie trovy, a napokon sa rozhodol spor ukončiť späťvzatím žaloby až 27. septembra 2018. Z uvedeného vyplýva, že krajský súd sa v napadnutom uznesení vysporiadal so všetkými pre posúdenie veci relevantnými skutočnosťami.

14. V súvislosti s námietkami sťažovateľa ústavný súd zároveň pripomína, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je mimoriadnou opravnou inštanciou a nemôže nahrádzať právomoc všeobecných súdov a že jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne okolnosti prípadu a nahradiť závery všeobecných súdov svojím vlastným názorom, ale presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, ktorá by mohla mať za následok porušenie práv sťažovateľov. Ústavný súd konštatuje, že nezistil v dôvodoch napadnutého uznesenia takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu nemajúci oporu v zákone. Krajský súd postupoval v rámci vymedzenom príslušnými právnymi predpismi regulujúcimi trovy konania a nedopustil sa takého výkladu (a aplikácie) relevantných ustanovení, ktorým by poprel ich podstatu, zmysel a účel a ktorý by predstavoval nepredvídateľnú interpretačnú svojvoľu. Odôvodneniu namietaného uznesenia nie je možné vytknúť jeho nedostatočnosť či vnútornú rozpornosť, keďže krajský súd primeraným, logickým a konzistentným spôsobom odôvodnil svoje úvahy, ktoré ho viedli k aplikácii zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie podľa § 256 ods. 1 CSP, pokiaľ ide o konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacie konanie a § 257 CSP, teda výnimočné nepriznanie náhrady trov konania pre existenciu dôvodov osobitného zreteľa, pokiaľ ide o dovolacie konanie.

15. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09, I. ÚS 604/2017) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

16. Vzhľadom na už uvedené hodnotí ústavný súd námietky sťažovateľa o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu ako zjavne neopodstatnené, čo je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu